

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep, με Διάταξη της 15ης Αυγούστου 1984, αποφαινεται:

Στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 47, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 δεν περιλαμβάνεται η περίπτωση συστήματος παροχών αναπηρίας, σύμφωνα με το οποίο το ποσό των παροχών είναι ανεξάρτητο από τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως και το οποίο, για τον υπολογισμό της απώλειας μισθού, λαμβάνει ως βάση πρωτίστως το μισθό που καταβλήθηκε για το επάγγελμα που συνήθως ασκούσε ο ενδιαφερόμενος και, με τον τρόπο αυτόν, λαμβάνει υπόψη ή το σταθερό μισθό που ελάμβανε ο ενδιαφερόμενος τελευταία, πριν από την επέλευση της ανικανότητας προς εργασία, σ' αυτό το επάγγελμα ή το μέσο όρο των μισθών που εισέπραττε επί ορισμένες ημέρες (που δεν πρέπει να ανάγονται σε χρόνο προηγούμενο των δύο τελευταίων ετών από την επέλευση της ανικανότητας προς εργασία).

Bosco

O'Keeffe

Koormans

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 29 Νοεμβρίου 1984.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

G. Bosco

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL ΟΤΤΟ LENZ
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Στη σημερινή διαδικασία, επί της οποίας θα λάβω θέση, πρόκειται για την ακόλουθη υπόθεση:

Α — Ο προσφεύγων, ολλανδός υπήκοος, άσκησε από το 1932 ως το Μάιο του 1950 ως μισθωτός το επάγγελμα του εργάτη οδοποιίας στις Κάτω Χώρες και κατέβαλε εισφορές από τον Ιούνιο του 1933 βάσει του ολλανδικού νόμου περί ασφαλίσεως λόγω

¹ — Μετάφραση από τα γερμανικά.

ανικανότητας προς εργασία. Από το Μάιο του 1950 ως τον Οκτώβριο του 1972 εργάστηκε στις Κάτω Χώρες ως ανεξάρτητος, ασκώντας το επάγγελμα του εργολάβου οδοποιίας και κατέβαλε ως τον Ιανουάριο του 1965 εκούσιες εισφορές βάσει του νόμου περί ασφαλίσεως λόγω ανικανότητας προς εργασία, γήρατος και επιζώντων. Το Δεκέμβριο του 1972 εγκαταστάθηκε — προφανώς λόγω της καταστάσεως της υγείας της γυναίκας του — στη Γερμανία, όπου — μετά από ορισμένο χρονικό διάστημα ανεργίας — άρχισε να εργάζεται από το Μάιο του 1973 ως βοηθός τοπογράφου σε μια γερμανική επιχείρηση. Τον Ιούνιο του 1974 κατέστη ανίκανος προς εργασία και έλαβε κατόπιν αυτού επίδομα ασθενείας. Το Σεπτέμβριο του 1974 επέστρεψε στις Κάτω Χώρες και εκτελούσε εκεί από το Σεπτέμβριο του 1975 (ως τότε, προφανώς, το γερμανικό επίδομα ασθενείας εξακολουθούσε να του καταβάλλεται) ελαφρές εργασίες ημιαπασχολούμενος από ολλανδό εργοδότη.

Τον Ιούνιο του 1975 υπέβαλε στο Bestuur van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging, καθού στη κύρια δίκη, αίτηση για τη χορήγηση παροχών λόγω ανικανότητας προς εργασία. Η αίτησή του έγινε δεκτή με απόφαση του Σεπτεμβρίου 1977. Σύμφωνα με αυτή, από το Σεπτέμβριο του 1975, χορηγήθηκαν παροχές στον προσφεύγοντα λόγω ανικανότητας προς εργασία που εμφανίστηκε τον Ιούνιο του 1974 και μάλιστα καταρχάς λόγω ανικανότητας προς εργασία κατά 55 ως 65 % και από τον Απρίλιο του 1977 λόγω ανικανότητας προς εργασία κατά 80 ως 100 %.

Οι διάδικοι ερίζουν σχετικά με το ύψος του καλούμενου ημερομισθίου, βάσει του οποίου πρέπει να υπολογιστεί η παροχή, την οποία δικαιούται ο προσφεύγων σύμφωνα με τον ολλανδικό νόμο περί ασφαλίσεως λόγω ανικανότητας προς εργασία (στο εξής WAO). Το καθού έλαβε ως βάση κατά την εξεύρεση του ημερομισθίου το μισθό που ο προσφεύγων ελάμβανε απασχολούμενος επί *ένα* περίπου *έτος* ως *βοηθός τοπογράφου* στην *Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας*, προτού να καταστεί ανίκανος προς εργασία, γεγονός που

συνέβη στις 11 Ιουνίου 1974. Αντιθέτως, ο προσφεύγων θεωρεί ότι είναι ορθότερο το ημερομίσθιο να υπολογιστεί βάσει των εισοδημάτων του από την εργασία που άσκησε ως *εργάτης οδοποιίας* — *εργοδηγός* στις *Κάτω Χώρες* επί *40 έτη*. Το δικάζον δικαστήριο ερωτά τώρα πώς πρέπει να κριθεί αυτή η διαφορά βάσει του κοινωνικού δικαίου, υπέβαλε δε στο Δικαστήριο ορισμένα ερωτήματα, όπως διατυπώνονται στην αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως.

B — Για να καταστεί δυνατή η κατανόηση των υποβληθέντων ερωτημάτων και να του δοθεί απάντηση πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι στα κράτη μέλη των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υπάρχουν δύο διαφορετικοί τύποι ασφαλίσεως κατά της ανικανότητας προς εργασία (άρθρο 40, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, παράρτημα IV). Ο ένας τύπος χαρακτηρίζεται από το ότι το ύψος της παροχής *δεν* εξαρτάται από τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως. Οι ασφαλίσεις κατά της ανικανότητας προς εργασία που ανήκουν σ' αυτόν τον τύπο καλούνται *συστήματα καλύψεως του κινδύνου ή συστήματα με μέθοδο επιμερισμού*. Η Επιτροπή στις παρατηρήσεις της τις χαρακτήρισε με το γράμμα Α. Όσον αφορά την άλλη ομάδα συστημάτων, το ύψος της παροχής υπολογίζεται βάσει της διάρκειας της περιόδου ασφαλίσεως. Εν προκειμένω γίνεται λόγος περί *σωρευτικού συστήματος ή συστήματος καλύψεως του κεφαλαίου*. Η Επιτροπή χαρακτηρίζει αυτή την ομάδα συστημάτων με το γράμμα Β. *Το ολλανδικό σύστημα ανήκει στην ομάδα Α, το γερμανικό σύστημα ανήκει στην ομάδα Β*. Ο προσφεύγων, επομένως, συμπλήρωσε περιόδους ασφαλίσεως και κατά τα δύο συστήματα· κατά την εμφάνισή της ανικανότητας προς εργασία υπαγόταν σε σύστημα της ομάδας Β (σωρευτικό σύστημα με κάλυψη κεφαλαίου).

1. Με το πρώτο ερώτημα ερωτάται ποιες διατάξεις πρέπει να ληφθούν ως βάση για τον υπολογισμό του ημερομισθίου. Το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α, του κανονισμού 1408/71, το οποίο αφορά η

ερώτηση το παραπέμποντος δικαστηρίου, ισχύει σύμφωνα με το γράμμα του για συστήματα καλύψεως του κινδύνου (ομάδα Α), δεδομένου ότι σ' αυτό καθορίζεται πώς γίνεται ο υπολογισμός, αν «το ποσό της παροχής είναι ανεξάρτητο της διάρκειας των περιόδων που πραγματοποιήθηκαν». Το άρθρο 47, για τη δυνατότητα εφαρμογής του οποίου, στο πλαίσιο του άρθρου 46, παράγραφος 2, στοιχείο α, εδάφιο 2, ερωτάται, ισχύει για τον υπολογισμό παροχών από τον «αρμόδιο φορέα κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου προβλέπει ότι ο υπολογισμός παροχών βασίζεται (επί του σωρευτικού συστήματος Β) . . .».

Η ολλανδική κυβέρνηση και ο καθού στην κύρια δίκη υποστηρίζουν ότι το άρθρο 47 αφορά μόνο ρυθμίσεις, κατά τις οποίες οι παροχές εξαρτώνται από τη διάρκεια της περιόδου ασφαλίσεως και από το μισθό που καταβλήθηκε κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ή από τις εισφορές που καταβλήθηκαν για το διάστημα αυτό. Η ολλανδική κυβέρνηση επικαλείται ορισμένες εκφράσεις στην αιτιολογική έκθεση του σχεδίου του κανονισμού 1408/71. Σύμφωνα με αυτές, όσον αφορά το ταρινό άρθρο 47, σημασία έχουν οι περίοδοι ασφαλίσεως που πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με τις νομοθετικές διατάξεις άλλων κρατών μελών. Το καθού παραπέμπει στην Ευρωπαϊκή Συμφωνία περί Κοινωνικής Ασφαλίσεως της 14ης Δεκεμβρίου 1972, το άρθρο 30 της οποίας, που αντιστοιχεί με το άρθρο 47, ισχύει μόνο για σωρευτικά συστήματα. Για τα συστήματα αυτά ενδεικνυόταν η διάταξη αυτή για λόγους απλοποιήσεως, επειδή εν προκειμένω ποικιλοτρόπως αποτέλεσαν σημαντικό παράγοντα αμοιβές, εισφορές και άλλα κριτήρια που ανήκουν στο απώτερο παρελθόν. Όσον αφορά τα συστήματα καλύψεως κινδύνου, όπως το WAO, που λαμβάνει υπόψη μόνο αποδοχές του πρόσφατου παρελθόντος, αυτό δεν έχει σημασία.

Όπως και η Επιτροπή έτσι και εγώ νομίζω, εντούτοις, ότι δύσκολα μπορεί να δικαιολογηθεί αυτή η αυστηρή άποψη. Σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 1, εργαζό-

μενος ο οποίος διαδοχικά ή εναλλακτικά υπήχθη στις νομοθεσίες δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών, εφόσον η νομοθεσία τουλάχιστον ενός από αυτά τα κράτη ανήκει στον τύπο Β, λαμβάνει παροχές εφαρμοζόμενου κατ' αναλογία του κεφαλαίου 3. Ο προσφεύγων στην κύρια δίκη εργάστηκε διαδοχικά στις Κάτω Χώρες, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και μετά ξανά στις Κάτω Χώρες. Επομένως, εμπίπτει αναμφιδόλως στη διάταξη του άρθρου 40, παράγραφος 1. Κατόπιν αυτού για τον υπολογισμό των παροχών του εφαρμόζεται το κεφάλαιο 3 του κανονισμού 1408/71. Στο κεφάλαιο 3 περιλαμβάνονται τα άρθρα 44 έως 51. Επομένως σε μια τέτοιου είδους περίπτωση εφαρμόζονται, μεταξύ άλλων τα άρθρα 45 και 46· πρέπει, όμως, επίσης, να ανατρέξουμε βασικά στο άρθρο 47 με τις συμπληρωματικές του διατάξεις για τον υπολογισμό των παροχών, το οποίο αναφέρεται στο σύνολο του άρθρου 46, παράγραφος 2, στοιχείο α. Επιπλέον, η Επιτροπή έδειξε κατά τρόπο πειστικό ότι αυτό μπορεί να είναι από κάθε άποψη εύλογο ακόμη και στην περίπτωση των καλουμένων συστημάτων καλύψεως του κινδύνου. Αυτό θα μπορούσε να συμβεί σε περίπτωση που ο δικαιούχος παροχών υπάγεται κατά την εμφάνιση της ανικανότητας προς εργασία στη νομοθεσία της χώρας, στην οποία προβάλλεται η αξίωση, η εν λόγω όμως νομοθεσία εξαρτά την αξίωση από τη συμπλήρωση ορισμένων περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας (όπως παραδείγματος χάρη στη Γαλλία και το Βέλγιο) και οι αναφερθείσες προϋποθέσεις είναι δυνατό να πληρούνται μόνο με το συνυπολογισμό περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας διαφόρων κρατών μελών σύμφωνα με το άρθρο 45, παράγραφος 1. Στην περίπτωση αυτή μπορεί πράγματι να προκύψει ότι στην αποφασιστική για τον υπολογισμό περίοδο αναφοράς περιλαμβάνονται επίσης περίοδοι ασφαλίσεως που έχουν πραγματοποιηθεί σε άλλα κράτη μέλη. Σε παρόμοια περίπτωση φαίνεται εντελώς δικαιολογημένη η χρήση των διατάξεων απλοποιήσεως του άρθρου 47.

Στην περίπτωση μας, εντούτοις, δεν αμφισβητείται ο συνοπολογισμός περιόδων ασφαλίσεως, αλλά ο καθορισμός των περιόδων ασφαλίσεως που είναι αποφασιστικής σημασίας για τον υπολογισμό του ημερομισθίου. Σε μια τέτοια περίπτωση, η εφαρμογή των διατάξεων περί υπολογισμού παροχών κατά το *σωρευτικό σύστημα* στον υπολογισμό παροχών κατά το *σύστημα καλύψεως κινδύνου* θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα, ο αναγκαίος υπολογισμός να πρέπει να γίνει σύμφωνα με μισθό που ανάγεται σε απώτερη παρελθόντα χρόνο. Γι' αυτό θα έπρεπε, στην περίπτωση μας, να στραφούμε πίσω μέχρι τη δεκαετία του 50, δηλαδή θα έπρεπε να ζητηθούν πληροφορίες, για τις οποίες κατά το ολλανδικό δίκαιο δεν υπάρχουν στοιχεία στον εκεί ασφαλιστικό φορέα. Για το λόγο αυτόν θα ήταν δύσκολο να εξακριβωθούν και επιπλέον θα είχαν μικρή αποδεδεικτική δύναμη όσον αφορά το ζήτημα σχετικά με την *απόλεια εισοδήματος* που προκάλεσε η ανικανότητα προς εργασία, η οποία απόλεια σύμφωνα με το ολλανδικό σύστημα Α πρέπει να αναπληρωθεί. Μια τέτοια ενέργεια θα συνεπήγετο εξάλλου σημαντική — ίσως και αντίθετη προς το σύστημα — μεταβολή του ουσιαστικού εθνικού δικαίου, διότι σ' αυτή την περίπτωση δεν θα ήταν πλέον αποφασιστικής σημασίας τα εισοδήματα μιας σαφώς σε δύο έτη περιορισμένης περιόδου αναφοράς, αλλά και τα εισοδήματα πολύ προγενεστέρων χρονικών διαστημάτων. Πραγματικά δεν είναι δυνατό να γίνει δεκτό ότι μπορεί να είναι αυτή η έννοια του κανονισμού 1408/71, ο οποίος θεαίως δεν αποσκοπεί σε εναρμόνιση του εθνικού δικαίου αλλά, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις, ιδίως τη 2η, 5η και 7η του κανονισμού 1408/71 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73), μόνο σε συντονισμό των υφισταμένων δικαίων. Ιδίως, δεν μπορεί παρόμοια εναρμόνιση να συνάγεται από «συμπληρωματικές» διατάξεις τεχνικής φύσεως, όπως του άρθρου 47, των οποίων κύρια λειτουργία είναι η απλοποίηση αλλά όχι η δυσχέραση του έργου της διοικήσεως. Έτσι, λοιπόν, κατά σύμφωνη γνώμη όλων των συμμετεχόντων

στη διαδικασία, στη συγκεκριμένη περίπτωση υπερέχει η βασική ρύθμιση που προβλέπεται στο άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α, εδάφιο 2. Αυτό σημαίνει ότι στην περίπτωση συστήματος του τύπου Α, στο οποίο δεν έχει σημασία η διάρκεια της ασφαλίσεως, οι εθνικοί κανόνες για την εξακρίβωση των καίριων αποδοχών που καταβλήθηκαν κατά την περίοδο αναφοράς εξακολουθούν να είναι αποφασιστικής σημασίας. Οι συμπληρωματικές διατάξεις του άρθρου 47, αντιθέτως, δεν πρέπει εν προκειμένω να ληφθούν υπόψη, εφόσον δεν συμφωνούν με το κατά το άρθρο 46 εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του WAO.

Το Centrale Raad van Beroep παραπέμπει, προς στήριξη της απόψεως ότι εφαρμόζεται το άρθρο 47, σε λίγο πολύ παρεμφερείς διατάξεις του κανονισμού 1408/71, δηλαδή στα άρθρα 23 και 58. Αυτά εντούτοις αφορούν, όπως σαφώς προκύπτει από τη θέση τους στο σύστημα του κανονισμού, εντελώς άλλες μορφές της κοινωνικής ασφαλίσεως, δηλαδή την ασφάλιση ασθενείας (άρθρο 23) και την ασφάλιση κατά εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών (άρθρο 58). Εν προκειμένω πρόκειται για την ασφάλιση αναπηρίας, η οποία βασικά έχει διαμορφωθεί διαφορετικά. Μόνο εδώ υπάρχουν οι τύποι Α και Β.

Για το λόγο αυτόν στο πρώτο ερώτημα του παραπέμποντος δικαστηρίου πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση:

Το άρθρο 47, παράγραφος 1, ισχύει βασικά και στην περίπτωση που εφαρμόζεται το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α, εδάφιο 2. Αυτή η εφαρμογή του εν λόγω κανόνα δεν πρέπει πάντως να έχει αποτελέσματα που δεν συμβιβάζονται με τις εθνικές διατάξεις, στις οποίες παραπέμπει πρωτίστως το άρθρο 46. Σε περίπτωση που συμβεί αυτό, η διάταξη περί υπολογισμού του άρθρου 46 υπερέχει των συμπληρωματικών διατάξεων του άρθρου 47, οι οποίες εξυπηρετούν μόνο τη διοικητική απλοποίηση.

2. Με το δεύτερο ερώτημα ερωτάται, όπως πιστεύει ο καθού στην κύρια δίκη και όπως προκύπτει από τα επί μέρους στοιχεία του, αν το άρθρο 47, παράγραφος 1, στοιχεία α και β, εφαρμόζεται επίσης σε συστήματα όπως αυτό που προβλέπει το ολλανδικό WAO και σε περιπτώσεις όπως η προκειμένη. Σύμφωνα με όλα όσα έχουν ήδη εκτεθεί, στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση. Ορθώς το καθού στην κύρια δίκη ανέφερε ότι το ολλανδικό σύστημα βασίζεται στο ημερομίσθιο του συνήθως ασκηθέντος επαγγέλματος. Σχετικά με το επάγγελμα, εντούτοις, το άρθρο 47 δεν λέει τίποτε. Ομιλεί μόνο για μισθό. Εξάλλου, το ολλανδικό σύστημα, όπως μας είπε το καθού, δεν προβλέπει την καταγραφή των περιόδων ασφαλίσεως, οι οποίες εντούτοις μπορεί να είναι απαραίτητες για την εφαρμογή του άρθρου 47.

Τέλος, υπάρχει ακόμη η πρακτική δυσκολία ότι, ακόμη και αν στην περίπτωση αυτή ελεγχθεί κάτι τέτοιο, θα έπρεπε να ανατρέξουμε στο έτος 1952. Σχετικά με την αποδεικτική δύναμη των στοιχείων που προκύπτουν με αυτόν τον τρόπο, έχει ήδη αναφερθεί ό,τι χρειάζεται.

Γ — Κατόπιν αυτού, στα ερωτήματα που έθεσε το Centrale Raad van Beroep πρέπει να δοθούν οι εξής απαντήσεις:

Βασικά, το άρθρο 47, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 εφαρμόζεται επίσης σε περίπτωση που παρεμβαίνει το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α, εδάφιο 2, δηλαδή σε περίπτωση που πρέπει να καθοριστεί παροχή λόγω ανικανότητας προς εργασία σύμφωνα με σύστημα καλύψεως του κινδύνου, για το οποίο δεν έχει σημασία η διάρκεια της ασφαλίσεως, αλλά στο οποίο αποτελεί καθοριστικό στοιχείο για τον καθορισμό της αποφασιστικής σημασίας απώλειας μισθού ο μισθός που ελάμβανε ο ασφαλισμένος κατά τη διάρκεια χρονικού διαστήματος αμέσως πριν από την εμφάνιση της ανικανότητας προς εργασία.

Σε περίπτωση που υπάρχει αξίωση για τη χορήγηση παροχής σύμφωνα με σύστημα καλύψεως του κινδύνου μόνο εφόσον λαμβάνονται υπόψη ορισμένες περιόδους ασφαλίσεως, δεν απαγορεύεται σε κράτος μέλος με τέτοιο σύστημα να βασιστεί στον τελευταίο μισθό που καταβλήθηκε σε άλλο κράτος μέλος αμέσως πριν από την εμφάνιση της ανικανότητας προς εργασία προκειμένου να υπολογίσει την παροχή σύμφωνα με το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α.

3. Η απάντηση στο τρίτο ερώτημα παρέλκει αφού αυτό υποβλήθηκε για την περίπτωση που η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα θα ήταν καταφατική. Αλλά κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Για να αποφευχθούν παρεξηγήσεις επιθυμώ να διασαφηνίσω ακόμη το εξής: Οι διαφορετικές απαντήσεις και προτάσεις του καθού και της Επιτροπής στην πραγματικότητα δεν αντιφασκουν μεταξύ τους. Όσον αφορά την προκειμένη περίπτωση, είναι και οι δύο της γνώμης ότι το άρθρο 47, παράγραφος 1, στοιχεία α και β, δεν εφαρμόζεται. Η διάταξη αυτή πρέπει μάλλον να αφήσει το προβάδισμα στη βασική αρχή του άρθρου 46, παράγραφος 2, στοιχείο α (υπολογισμός σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις που είναι αποφασιστικής σημασίας για τον εν λόγω φορέα) εάν δεν συμφωνεί με τις εθνικές διατάξεις. Αν από αυτές τις εθνικές διατάξεις προκύπτει ότι μόνο ο μισθός που καταβλήθηκε για ορισμένο χρονικό διάστημα μπορεί να ληφθεί υπόψη και αν σε αυτό το χρονικό διάστημα υπήρχαν μόνο εισοδήματα σε άλλο κράτος μέλος, πρέπει να ληφθούν αυτά ως βάση. Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι δυνατό να συναχθεί από το κοινοτικό δίκαιο καμία απαγόρευση υπό την έννοια του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος.